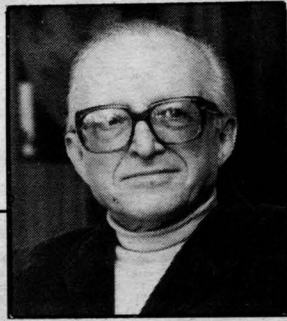

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

No acabem de trobar la jeia

No és que jo tingui una memòria que es pugui presentar a concurs, però hi ha coses que no es poden oblidar, per culpa, suposo, de les seves peculiaritats. Per exemple, el que em passa amb el dòlar americà. No hauria de figurar en les meves preocupacions, perquè no en tinc ni una, però de tant en tant tots els mitjans informatius em conviden, reiteradament, que m'hi amoïni. Tant si puja com si baixa, tant si som jugadors de borsa com si només m'hem vist escenes a les pel·lícules.

Quan el dòlar anava a l'alça, ens afeixugaven diàriament explicant-nos, fil per randa, la maldat de la notícia. Com que el petroli es paga amb dòlars i, avui dia, la major part de les mercaderies són transportades per carretera, el preu de la gasolina ho encaria tot. Per torna, som un país que importa més que no pas exporta, i com que les importacions es paguen amb dòlars, era molt dolent per a nosaltres una divisa americana cara. Doncs es veu que ens enredaven, perquè ara que el dòlar cau en picada —de moment— no paren d'anunciar-nos que les vaques encara se'ns aprimaran més. En conseqüència, ens fan malpensar que l'única possibilitat que tenim de competir en els temps de Mercat Comú que se'ns acosten, serà a base de barator, perquè pel que fa a qualitat ho veig més difícil.

Sé que m'he referit a aquest tema en ocasions anteriors, i que ho he fet amb els mateixos raonaments i les mateixes paraules. Però no en puc tenir remordiments, perquè allò que es fa pesat de veres és l'excusa que no cessa. Torna i retorna amb una tossuderia i una barra increïbles, mostrant un anvers i un revers igualment abominables. No és estrany que ocasioni una repetició de comentaris quasi bessons.

Jo crec que hi ha una Internacional del Malhumor que té una força extraordinària. És complicat de saber ben bé quins són els seus objectius, però és evident que aconsegueix de mantenir-nos viva la dosi de tristesa que es presta a be-

llíssimes combinacions. Sembla organitzada en sectes, repartides per tot el món des del temps immemorial. Potser des de sempre.

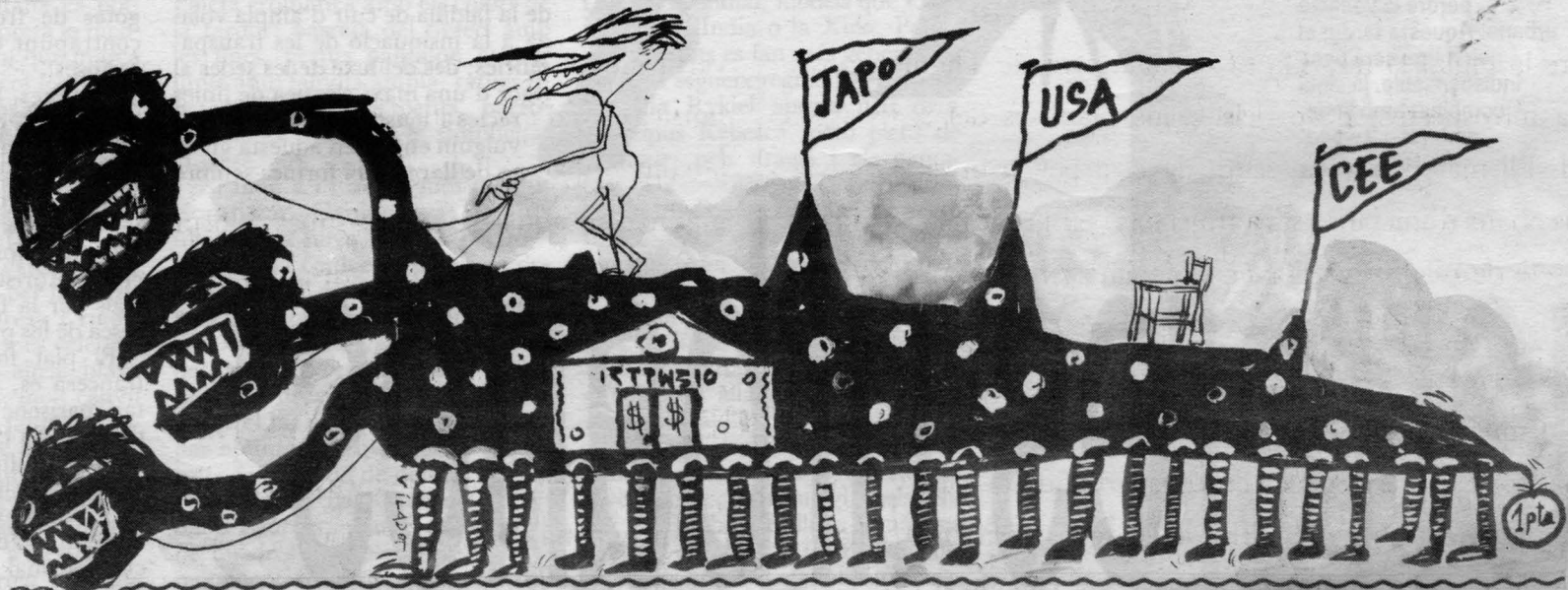
El que ocorre amb l'ensulsiada del comunisme és francament il·lustratiu: en l'època de la guerra freda —tan recent— no paraven de vaticinar-nos grans calamitats, ens havien convençut que la cosa podia esclatar en qualsevol moment. Uns i altres —ens repetien— tenen uns mitjans de destrucció apocalíptics i tots faríem santament de no estar mai tranquils, un estat d'esperit que ens podria reprendre. Es parlava de botons vermells quasi impossibles de controlar i que estàvem exposats nit i dia que qualsevol boig els premés i

ens enviés a un estat que es qualifica (temo que sarcàsticament) de "passar a millor vida". Era una situació de mena jòquer molt útil, perquè permetia explicar i justificar-ho tot, des de les fallides fins a les prosperitats, les inflacions i les deflacions, les caigudes, les recaigudes i els revifaments de les divises, la derrota de malalties velles i l'aparició —gairebé taumatúrgica— de malalties noves. Però en general era una situació mal vista, ens convidaven (hipòcritament) a somniar en temps millors. D'una manera sobtada —la gent encara ens en fem creus—, la guerra freda es va esfumar per l'escotilló, i va sorgir la pau calenta, aureolada i perfumada.

I què ha passat? Doncs al revés de la dolçor que ens prometien. Les economies fortes trontollen, les mitjanes fan aigües i les febles xipollegen en uns naufragis dolorosíssims. Els països ex-comunistes fan compassió i els països capitalistes confessen bancarrotes d'aquelles que ningú no hauria dit mai. No tots, naturalment, però tots fan l'efecte d'anar a recules. I com si enyoressin paradisos perduts.

Just en el moment d'escriure aquestes ratlles, m'assabento que el ruble ha estat devaluat en un 22% respecte al dòlar. Serà qüestió de no perdre de vista els resultats d'aquesta mesura. A veure si els prova...

Pere Calders

FRANCESC VILADOT